

ת"פ 24018/01/18 - מדינת ישראל נגד אוסיד קשקוש

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 24018-01-18 מדינת ישראל נ' קשקוש

בפני	כבוד השופטת אליאנא דניאלי
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	אוסיד קשקוש

החלטה

ביום 10.1.2018 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של מעשה מגונה בפומבי, בניגוד לסעיף 349(א) בחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ב"כ הנאשם פנה לאחר הגשת כתב האישום אל המאשימה בבקשה להפנות את עניינו של הנאשם להליך של הסדר מותנה, ונענה כי הסוגיה נבחנה והוחלט כי עניינו של הנאשם אינו מתאים להליך זה.

ביום 13.6.18 הגיש ב"כ הנאשם לבית המשפט בקשה שכותרתה "**בקשה לביטול כתב האישום בהתאם לדוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים**", במסגרתה ביקש להורות על ביטול כתב האישום נגד הנאשם מחמת שהמאשימה לא שקלה בעניינו עריכת הסדר מותנה, וסירבה לערוך עמו הסדר מותנה גם משפנה אליה בנושא.

בתום דיון שהתקיים בפני כב' השופט טרסי ביום 12.7.18, ובו נשמעו טענות הצדדים בבקשה, ביקש ב"כ הנאשם שלא תינתן החלטה, על מנת שיתאפשר לו לבצע בדיקות נוספות ולהרחיב טיעונו.

בנסיבות אלו נדחה הדיון לחודש אוקטובר 18', למענה בפניי.

ביום 13.7.18 פנה ב"כ הנאשם לממונה על העמדת מידע לציבור בהתאם לחוק חופש המידע, תשנ"ח - 1998 (להלן: "חוק חופש המידע") במשרד המשפטים, וביקש לקבל לידי מספר נתונים. הוא ביקש לדעת באילו תיקים יוחסו לנאשמים ב-4 השנים האחרונות עבירות של מעשה מגונה בפומבי ועניינם הופנה לעריכת הסדר מותנה, באילו מקרים בהם יוחסו לנאשמים ב-4 השנים האחרונות עבירות של מעשה מגונה בפומבי, לא ציינה התביעה בכתב האישום את כוונתה לעתור לעונשי מאסר בפועל ככל שהנאשמים יורשעו, ונתונים נוספים אשר פורטו בבקשה.

ב"כ הנאשם נענה על בקשתו ע"י הממונה על העמדת מידע לציבור במשרד המשפטים ביום 27.8.18.

לאחר דברים אלו, הגיש ב"כ הנאשם ביום 8.10.18 בקשה הנושאת את הכותרת "**תחליף לעתירה מנהלית - בקשה לקבלת נתונים המבוססת על דוקטרינה מנהלית בהתאם להלכה שנקבעה בע"מ 2668/15, מדינת ישראל נ' הלל וייס**". במסגרת בקשה זו, נתבקש בית המשפט לחייב את המאשימה להעביר לידי ב"כ הנאשם את המידע אותו ביקש בבקשה האמורה לפי חוק חופש המידע, בהתאם להלכת בית המשפט העליון בפס"ד הלל וייס (ניתן ביום 12.5.15 (פורסם בנבו)). ב"כ הנאשם הבהיר כי הוא מבקש את הנתונים האמורים מתוך כוונה לבסס את טענתו בדבר אכיפה מפלה.

המאשימה התנגדה לבקשה מסיבות שונות, וטענה בין היתר כי בהתאם לחוק ולפסיקה אין הליך שהוא "תחליף לעתירה מנהלית". לטענתה, יכול היה הנאשם לפנות בהליך בהתאם לס' 108 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ), ולחילופין לעתור לבית המשפט המחוזי בירושלים בהתאם לחוק חופש המידע. לגופו של ענין, נטען כי אין מקום להיעתר לבקשות הנאשם.

ביום 25.10.18 התקיים דיון במעמד הצדדים. במסגרת הדיון התברר כי למאשימה וכן לבית המשפט הוגשה בקשה חלקית ע"י הנאשם. לפיכך ניתנה לנאשם אורכה להגשת בקשתו במלואה, וכן ניתנה למאשימה ארכה להגשת תגובה מטעמה.

לאחר שהושלמו ההליכים האמורים, ניתנה ביום 17.12.18 החלטתי בבקשה. במסגרת ההחלטה דחיתי את בקשת ב"כ הנאשם לקבלת המידע המבוקש. קבעתי כי לנאשם אין אפשרות להגיש תחליף לעתירה מנהלית במסגרת ההליך הפלילי, וכי הדרך הראויה לבקשת הנאשם הינה בהתאם לסעיף 108 בחסד"פ. הבקשה נבחנה לפיכך כאילו הוגשה בהתאם לסעיף 108 בחסד"פ, ונדחתה.

בדיון שהתקיים בסמוך למתן החלטתי זו, ביום 20.12.18, ניתנה לב"כ הנאשם ארכה לשקול המשך צעדיו.

ביום 17.1.19 התקיים דיון נוסף בתיק. ב"כ הנאשם ציין כי בכוונתו לעתור לבית המשפט המחוזי בירושלים בהליך בהתאם לחוק חופש המידע, וכי הוא ממתין להבהרות מסוימות מאת הממונה. בנסיבות אלו, ביקש להימנע בשלב זה, ממתן מענה לכתב האישום.

חרף התנגדות המאשימה, סברתי כי יש לאפשר להגנה לכלכל צעדיה, ולפיכך נדחה המענה לכתב האישום.

מאז אותו מועד, נידחו הדיונים מספר פעמים לבקשת ההגנה.

בדיון שהתקיים ביום 3.10.19 עדכן ב"כ הנאשם כי ניתן פסק דין בבית המשפט המחוזי בעתירה אותה הגיש, וכי בכוונתו לערער על פסק הדין לפני בית המשפט העליון.

על מנת לאפשר לב"כ הנאשם למצות את זכויות הנאשם, ובמטרה לאפשר לו לפעול בכל הליך העומד לרשותו לקבלת הנתונים אותם ביקש לקבל, טרם הגשת הטענה לאכיפה בררנית, נידחו הדיונים מספר פעמים נוספות.

ואולם בקשה אחרונה שהוגשה לדחיית הדיון נדחתה על ידי, בין היתר לאור פסיקת בית המשפט העליון בבג"צ 4922/19, **אפרים נוח ואח' נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 9.12.19 (פורסם בנבו) (להלן: "בג"צ נוח").

לפיכך, התקיים דיון בפניי ביום 6.2.20, במסגרתו עדכן ב"כ הנאשם כי הערעור על החלטת בית המשפט המחוזי הוגש לבית המשפט העליון, ונקבע לדיון לחודש יוני 20'. בנסיבות אלו, ביקש שוב לדחות את הדיון, ולא ליתן מענה לאישום.

בהתחשב בהתנגדותה החוזרת ונשנית של המאשימה, בחלוף הזמן המשמעותי ממועד הגשת כתב האישום ובבג"צ נוח האמור, סברתי כי הגיעה העת לקיים דיון לגופן של טענות בתיק זה. הוטעם כי בבג"צ נוח נקבע כי לא יעוכב הליך פלילי אף אם מתנהלים הליכים מקבילים בהתאם לחוק חופש המידע, וכי לפיכך אין מקום לדחיות נוספות בתיק.

לבקשת ב"כ הנאשם, הוריתי כי הוא יוכל להגיש את טעונו בכתב בתוך 30 ימים. ב"כ הנאשם הבהיר בדבריו במסגרת הדיון כי הוא מבין שבהתחשב באי ההיעתרות לבקשת הדחיה אותה הגיש, ומשלדבריו למעשה לא קיבל נתונים נוספים מאז חודש דצמבר 18', בקשתו תושבת על הנתונים הנמצאים בידי בלבד, הגם שלשיטתו מדובר בנתונים חלקיים.

ואולם, חרף החלטתי מיום 6.2.20, ביום 22.2.20 הגיש ב"כ הנאשם בקשה נוספת, אשר כותרתה "**בקשה לפי סעיף 149(10) וסעיף 108 לחסד"פ**". במסגרת בקשה זו, הנושאת 27 עמודים כולל נספחים, ביקש ב"כ הנאשם שוב כי אורה למאשימה להעביר אליו את החומרים שהתבקשו על ידו בעבר.

ב"כ המאשימה הגיבה לבקשה, בעומדה על כך שלמעשה מבקש ב"כ הנאשם כעת לקבל לידי את אותם נתונים אותם ביקש לקבל בשנתיים האחרונות, ונדחה.

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובת המאשימה, ובהתחשב במכלול אשר פורט לעיל, אני מוצאת טעם לפגם בהתנהלות האמורה.

כאמור, הנאשם מבקש כעת, מטעמים שונים, לקבל לידי את אותם חומרים אותם ביקש בעבר. בקשתו נדונה על ידי בהרחבה ונדחתה ביום 17.12.18.

עוד כאמור, בית המשפט נקט באורך רוח רב, ואיפשר לב"כ הנאשם לדחות שוב ושוב את הדיונים לשם מיצוי זכויות הנאשם.

משהובהר בדיון האחרון כי לא תינתן דחיות נוספות, וכי על ב"כ הנאשם להגיש את טענותיו באשר לאכיפה הבררנית, ככל שהוא מבקש לעשות כן, ונקבע סד זמנים להגשת הבקשה, לתגובת המאשימה, וכן דיון נוסף, הנאשם אינו יכול לעשות דין לעצמו, להגיש בקשה נוספת החוזרת למעשה על טענותיו הקודמות, ולהימנע מהגשת הבקשה לביטול כתב האישום לגופה.

ככל שמבקש הנאשם לטעון טענות מקדמיות, הובהר לו כי בשלה העת לעשות כן וכי הדיון לא יידחה עוד. יש להצר על

כך שחרף האמור, לא עמד הנאשם בסד הזמנים שנקבע במסגרת הדיון, ובבקשתו הנוכחית הביא לדחיה נוספת של מתן ההחלטה בטענה.

בנסיבות אלה, ולפנים משורת הדין, ככל שמבקש הנאשם לטעון לאכיפה בררנית, יוכל לעשות כן עד ליום 7.4.20.

ניתנה היום, ו' ניסן תש"פ, 31 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.